

РЕШЕНИЕ

№ 188

гр. С.З., 08.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – С.З., I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети май през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Даниела К. Телбизова-Янчева

Членове: Николай Ил. Уруков
Атанас Д. Атанасов

при участието на секретаря Таня Д. Кемерова Митева като разгледа докладваното от Атанас Д. Атанасов Въззивно гражданско дело № 20265500500290 по описа за 2026 година

Производството е по реда на чл.258 от Граждански процесуален кодекс /ГПК/ и сл.

Образувано е по въззивни жалби на У.П.Д.С.К. АД, ЕИК № ****, със седалище и адрес на управление: гр. С.З., ул. „*****“, представлявано от законния си представител Й.П.Й., действащ чрез адв. К. М., и на М. Г. Н., ЕГН – *****, с адрес: гр. С.З., ул. „*****“, действаща чрез адв. Т. Р., срещу решение № 2/05.01.2026 г., постановено по гр.д. № 2445/2025 г. по описа на Районен съд – С.З..

С жалбата на У.П.Д.С.К. АД първоинстанционното решение се обжалва в частта му, в която са отхвърлени предявения главен иск за присъждане на неустойка за разликата над 27 773,79 лв. до 84 160,69 лв. и акцесорния иск за присъждане на обезщетение за забава в размер на 2 007,44 лв. за периода от 01.07.2024 г. до 01.09.2024 г. като неправилно и незаконосъобразно, постановяването му в нарушение на материалния закон.

Излагат се подробни доводи за обосновка на основателността на исковата претенция за присъждане на претендираната неустойка в пълния ѝ размер и претенцията за присъждане на обезщетение за забава върху нея.

Сочи се, че първоинстанционния съд е намалил размера на дължимата

неустойка без да отчете реалните настъпили от неизпълнението на трудовия договор от страна на М. Г. Н. вреди, изразяващи се в претърпени загуби от вложени средства и ресурс за повишаване на квалификацията ѝ и пропуснати ползи, от нереализирани приходи в резултат на невъзможността да бъде престирана работната ѝ сила в квалифициран вариант.

Сочи се също така, че едностранното прекратяване на трудовия договор от нейна страна, довело до причиняване на вредите, представлява непозволено увреждане, поради което за изпадането си в забава длъжникът не се нуждае от покана.

Претендира се отмяната на първоинстанционното решение в обжалваната му част и постановяването на ново решение, с което предявеният главен иск бъде уважен изцяло чрез присъждане на претендираната сума от 84 160,69 лв., и предявеният акцесорен иск за обезщетение за забава бъде уважен в пълния му размер от 2 007,44 лв., както и да бъдат присъдени направените пред двете съдебни инстанции разноски.

В срока по чл.263, ал.1 ГПК е постъпил отговор от насрещната страна по тази жалба – М. Г. Н., действаща чрез адв. Х. Р., с който тя е оспорена като неоснователна.

Изложени са доводи, че изводите на първоинстанционния съд за прекомерност на уговорената неустойка са правилни и обосновани, в случай че неустойката не е нищожна, и правомощието на съда да я намали е упражнено в съответствие със закона.

В тази връзка са изложени съображения, че начинът на уговаряне на неустойката я прави преди всичко санкция, несъответстваща на обезпечителната и обезщетителната ѝ функции, т.к. заплащането на трудово възнаграждение може да се счита като направен разход за обучение, а доказателства за някакви претърпени от У.П.Д.С.К. АД вреди не са представени, предвид че видовете вреди, които въззивното дружество твърди да е претърпяло, не представляват реални вреди, които да произтичат от неизпълнението на трудовия договор от страна на М. Г. Н..

Претендира се оставянето на въззивната жалба без уважение и присъждането на разноските пред двете съдебни инстанции.

С въззивната жалба на М. Г. Н., действаща чрез адв. Х. Р., първоинстанционното решение се обжалва в частта му, в която е уважен предявеният главен иск за присъждане на неустойка до размера от 27 773,79 лв. като неправилно поради постановяването му в нарушение на материалния закон, при допуснати съществени процесуални нарушения, и поради необосноваността му.

Излагат се оплаквания, че първоинстанционният съд не е обсъдил в пълнота всички възражения на страната, касаещи нищожността на процесния договор от 04.02.2019 г. поради противоречието му със закона, евентуално

сключването му при липса на основание; нищожността на клаузата за неустойка поради прекомерността ѝ и противоречието ѝ на добрите нрави, и е приел като доказателство договора в нарушение на нормата на чл.183 от ГПК.

Това от своя страна е довело до необосновани правни изводи за частична основателност на иска, изведени в нарушение на материалния закон, предвид че неустойката е претендирана на нищожно основание.

Претендира се отмяна на първоинстанционното решение в обжалваната му част и постановяването на ново, с което предявеният иск бъде отхвърлен изцяло и на страната бъдат присъдени в пълен размер сторените пред двете съдебни инстанции разноски, а евентуално – определяне на справедлив размер на присъдената неустойка и присъждане на съразмерна част от направените пред двете инстанции разноски.

В срока по чл.263, ал.1 ГПК е постъпил отговор от насрещната страна по тази жалба – У.П.Д.С.К. АД, действащо чрез адв. К. М., с който тя е оспорена като неоснователна.

Изложени са доводи, че изводите на първоинстанционния съд за действителност на договора от 04.02.2019 г. и на неустоечната клауза са правилни, поради което и първоинстанционното решение в обжалваната му от М. Г. Н. част е правилно.

Претендира се оставянето на въззивната жалба без уважение и присъждането на разноските пред двете съдебни инстанции.

В проведеното открито съдебно заседание всяка от страните се представлява от своя пълномощник.адвокат, чрез когото поддържа своята жалба и оспорва жалбата на насрещната страна, и пледира съответно за отмяна на първоинстанционното решение в съответната му обжалвана част и постановяване на ново, с което се уважат изцяло, съответно се отхвърлят изцяло предявените главен иск за неустойка и акцесорен иск за обезщетение за забава върху неустойката.

След обсъждане на твърденията и възраженията на страните, и събраните доказателства, на основание чл.235, ал.3 от ГПК съдът намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Всяка от двете въззивни жалби е допустима, т.к. е подадена в предвидения в закона срок за обжалване от процесуално легитимирана страна, срещу подлежащ на инстанционен контрол в съответните му части съдебен акт.

Първоинстанционният съд е сезиран с искова молба от У.П.Д.С.К. АД срещу М. Г. Н., с която са предявени кумулативно обективно съединени иски по чл.92 от ЗЗД и чл.86, ал.1 от ЗЗД, с които се претендира присъждането на сумите от 84 160,69 лв., представляваща договорна неустойка за вреди от неизпълнен договор, и 2 007,44 лв. – мораторна лихва върху главницата от 84 160,69 лв. за периода 01.07.2024 г. до 01.09.2024 г.,

ведно със законната лихва върху главницата за периода от предявяване на иска до окончателното ѝ изплащане.

Ищецът е заявил твърдения, че по силата на сключен на 04.02.2019 г. между страните трудов договор М. Г. Н. е била назначена на работа в болницата на длъжност „лекар – специализант по Пневмология и фтизиатрия, считано от 04.02.2019 г., със срок до датата на придобиване на права на специалист, но не по-късно от една година от допускане на специализанта до държавен изпит – до 04.02.2024 г.

За срок от две години считано от 04.06.2019 г., и за срок от 6 месеца, считано от 03.06.2021 г. е била прекъсната специализацията на М. Г. Н..

С допълнително споразумение от 01.09.2021 г. към сключения между страните трудов договор е бил уговорен срок на трудовия договор до м. април 2025 г., с допълнително споразумение от 01.07.2022 г. М. Н. е била преназначена на длъжност „лекар-специализант“ в Първа вътрешна клиника, дейност Пневмология и фтизиатрия и е бил уговорен срок до 15.04.2025 г., а с допълнително споразумение от 01.07.2023 г. е била преназначена на длъжност длъжност „лекар –специализант“ в Първа вътрешна клиника, дейност Пневмология и фтизиатрия.

Трудовото правоотношение между страните е било прекратено от работника/служителя с предизвестие, считано от 01.07.2024 г.

Претендираната от ищеца неустойка била уговорена със сключен между страните на 04.02.2019 г. договор № чр-01-3/11.02.2019 г., с който се уговорили М. Г. Н., като обучаващ се практически в лечебното заведение – база за практическо обучение лекар-специализант, да сключи трудов договор с У.П.Д.С.К. АД за срок от четири години след придобиването на специалност.

Неустойката била уговорена в случай на прекратяване на специализацията от страна на специализанта последната да дължи обезщетение в размер на полученото възнаграждение за периода, в който се е обучавала.

Ищецът твърди, че за периода на специализацията от 04.02.2019 г. до 30.06.2024 г., с отчетеното прекъсване от 04.06.2019 г. до 16.09.2021 г. М. Г. Н. е получила брутно трудово възнаграждение в размер на 84 160,69 лв., колкото е размера на претендираната неустойка.

За периода от 01.07.2024 г. – 01.09.2024 г. ищецът претендира мораторна лихва в размер на 2007,44 лв. като счита, че същата се дължи считано от прекратяване на трудовото правоотношение между страните.

С отговора на исковата молба ответницата е оспорила исковете, като е направил възражения за нищожност на договора от 04.02.2019 г. № чр-01-3/11.02.2019 г. поради противоречието му със закона или поради сключването му без основание.

В тази връзка излага доводи, че този договор има характера на договор

по чл.234 от КТ, поради което и нищожен на основание чл.11 от Наредба № 1/22.01.2015 г. за придобиване на специалност в системата на здравеопазването на Министъра на здравеопазването, т.к. основанието за сключване на договор за придобиване на специалност от М. Г. Н. е сключеният между страните на 04.02.2019г. трудов договор.

Прави и възражение за нищожност на клаузата за неустойка, поради противоречието ѝ с добрите нрави, т.к. противоречи на присъщите ѝ функции, и поради противоречието ѝ със закона, т.к. полученото трудово възнаграждение представлява насрещната престация на работодателя за престириания от работника/служителя труд.

Прави и възражение за прекомерност на неустойката предвид значителното ѝ несъответствие с размера на евентуалните вреди за работодателя, които следва да обезщети.

Акцесорният иск за мораторна лихва е оспорен като неоснователен с довод, че ответницата не е изпаднала в забава поради липсата на отправена ѝ покана.

С обжалваното решение първоинстанционният съд е уважил частично до размера на 27 773,79 лв. главният иск за неустойка, т.к. е приел, че договорът между страните, с който тя е уговорена, не е нищожен, нито е нищожна самата клауза за неустойка.

Искът е уважен частично, т.к. съдът е намерил за основателно възражението за прекомерност на неустойката, а дължимият ѝ размер е изчислил въз основа на полученото от М. Г. Н. брутно трудово възнаграждение за неизпълнения срок на специализацията ѝ.

Акцесорният иск за мораторна лихва върху неустоечната главница е отхвърлен със съображения, че ответницата не е изпаднала в забава, т.к. липсва отправена ѝ от работодателя покана.

Въззивният съд намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, а по същество е частично неправилно, по следните съображения:

Между страните няма спор относно правно-значимите факти, а и същите са правилно установени от първоинстанционния съд, поради което и на основание чл.272 от ГПК въззивният съд препраща към мотивите на обжалваното решение в тази им част.

Установено е, че на 04.02.2019 г. страните са сключили срочен трудов договор със срок до датата на придобиване на права на специалист, но не по-късно от една година от допускане на специализанта до държавен изпит до 04.02.2024 г., по силата на който М. Г. Н. е била назначена на длъжност „Лекар – специализант по Пневмология и фтизиатрия“ в Клиниката по Пневмология и фтизиатрия на У.П.Д.С.К. АД.

Към момента на сключване на трудовия договор М. Г. Н. не е имала стаж по специалността и не е имала друга придобита специалност в системата на

здравеопазването.

На същата дата страните по трудовия договор за сключили и договор № чр-01-3/11.02.2019 г., с който са се споразумели след придобиване на специалност, лекарят, обучаващ се практически в лечебното заведение - база за практическо обучение, да сключи трудов договор за срок от четири години с лечебното заведение.

В чл.4 на този договор е предвидено при предсрочно прекратяване на специализацията по чл.25 от Наредба № 1 на МЗ за придобиване на специалност, служителят да дължи обезщетение на лечебното заведение в размер на полученото възнаграждение за периода, в който се е обучавал.

Установено е, че за периода от две години считано от 04.06.2019 г., и за срок от 6 месеца, считано от 03.06.2021 г., специализацията на М. Г. Н. е била прекъсната.

Установено е, че считано от 01.07.2024 г. М. Г. Н. е прекратила едностранно с предизвестие трудовия си договор с лечебното заведение, като по този начин предсрочно е прекратила специализацията си.

Съгласно чл.11, ал.1 т.1 и т.2 от Наредба № 1/22.01.2015 г. за придобиване на специалност в системата на здравеопазването на Министъра на здравеопазването обучението за придобиване на специалност, при която основно се извършват лечебна и/или диагностична дейност или непосредствено се предоставят здравни грижи на пациенти, наричана за краткост "клинична специалност", се осъществява въз основа на едно от следните основания:

1. сключен срочен трудов договор на основание чл. 68, ал. 1, т. 2 от Кодекса на труда на пълно работно време с база за обучение по съответната специалност на длъжност за специализант, посочена в чл. 17, ал. 1; договарът е със срок до изпълнението на учебната програма и индивидуалния учебен план, но не по-късно от срока по чл. 12, ал. 3; изпълнението на учебната програма и индивидуалния учебен план се потвърждава от висшето училище при допускането на специализанта до държавен изпит;

2. договор за повишаване на квалификацията по чл. 234 от Кодекса на труда, сключен между база за обучение и неин служител с придобита вече друга специалност в системата на здравеопазването.

В конкретният случай, тъй като не е имала придобита друга специалност в системата на здравеопазването, М. Г. Н. е сключила с У.П.Д.С.К. АД срочен трудов договор на основание чл. 68, ал. 1, т. 2 от Кодекса на труда.

Правата и задълженията на страните по трудово правоотношение се регламентират в Кодекса на труда /КТ/, а общите правила на Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/ се прилагат само доколкото е налице препращане към тях.

Срокът на договора в конкретния случай, определен в съответствие с

чл.12, ал.3 от Наредба № 1/22.01.2015 г. за придобиване на специалност в системата на здравеопазването на Министъра на здравеопазването, е до 15.04.2025 г., при максимално допустим срок от 9 години, предвид че обучението по специалност „Пневмология и фтизиатрия“ е със срок от 4 години.

Страните по трудовото правоотношение първоначално са го определили за срок до датата на придобиване на права на специалист, но не по-късно от една година от допускане на специализанта до държавен изпит до 04.02.2024 г., а впоследствие до 15 април 2025 г.

С подписаният на 04.02.2019 г. договор № чр-01-3/11.02.2019 г. страните по трудовото правоотношение са предвидили задължение за М. Г. Н. след придобиване на специалността си да сключи трудов договор с У.П.Д.С.К. АД за срок от четири години.

Със същия договор са предвидили и задължение за лекаря – специализант да заплати на лечебното заведение неустойка в случай на прекратяване на специализацията поради прекратяване на договора по чл. 11, ал. 1 преди изпълнението на учебната програма и индивидуалния учебен план, чийто размер представлява брутните трудови възнаграждения, получени от специализанта за проведения срок на специализацията.

Според въззивният съд този договор е нищожен поради противоречието му със закона.

Това е така, т.к. за лечебното заведение - база за обучение на лекари – специализанти, представляващо в хипотезата на чл.11, ал.1 т.1 от Наредба № 1/22.01.2015 г. за придобиване на специалност в системата на здравеопазването на Министъра на здравеопазването работодателят по срочното трудово правоотношение със специализанта, възникнало с цел придобиване на специалност в областта на здравеопазването, липсва предвидена в закона правна възможност да обвързва последния със задължение за сключване на трудов договор със срок, в различна хипотеза от максималния допустимия съгласно чл. 12, ал.3 срок.

В хипотезата на сключен на основание чл. 68, ал.1 т.2 от КТ срочен трудов договор срокът се уговаря със самия договор, т.к. времетраенето на трудовия договор представлява съгласно чл.66 т.4 от КТ негов задължителен елемент.

На практика с договора от 04.02.2019 г. № чр-01-3/11.02.2019 г. страните по трудовото правоотношение са уговорили различен срок на сключения помежду им трудов договор, без този договор да представлява анекс към него, и задължения за работника/служителя, характерни за договор за повишаване на квалификацията или за преквалификация по чл.234 от КТ.

В КТ не е налице предвидена хипотеза, извън предвидените в чл.229, чл.230 и чл.234 от КТ случаи, която предвижда възможността страните по

трудовете правоотношение да уговорят срок, в който работникът е длъжен да работи при работодателя.

Сключеният на 04.02.2019 г. договор № чр-01-3/11.02.2019 г., с който М. Г. Н. се е задължила след придобиване на специализация да сключи нов трудов договор с лечебното заведение за срок от четири години, обаче няма характера на трудов договор за повишаване на квалификацията или за преквалификация, т.к. към датата на сключването му М. Г. Н. не е притежавала друга специалност в областта на здравеопазването.

Именно за това тя е сключила с У.П.Д.С.К. АД на основание чл. 68, ал.1 т.2 от КТ срочен трудов договор, а не договор по чл.234 от КТ, който по смисъла на чл.11, ал.1 т.2 от Наредба № 1/22.01.2015 г. за придобиване на специалност в системата на здравеопазването на Министъра на здравеопазването представлява самостоятелно основание за придобиване на специалност.

Тази хипотеза за придобиване на специалност обаче е приложима единствено в случаите, когато лекарят – страна по трудовото правоотношение с работодател, който е лечебно заведение - база за обучение, има вече придобита друга специалност в областта на здравеопазването.

Едновременното сключване на срочен трудов договор с лекар-специализат, който не притежава специалност в областта на здравеопазването, и трудов договор по чл.234 от КТ за повишаване на квалификацията му е обективно невъзможно и в противоречие със закона.

Сключеният на 04.02.2019 г. между страните договор № чр-01-3/11.02.2019 г., регламентиращ претендираната неустойка е нищожен, т.к. ограничава упражняването на признатото от международно-правните актове, по които Република България е страна, и в Конституцията на страната право на труд, прогласено съответно в чл.15 от Хартата на основните права на Европейския съюз и в чл. 48, ал. 3 от Конституцията на Република България.

Съгласно тези норми всеки има неотменимото човешко право да работи и да упражнява свободно избрана или приета професия, откъдето следва изводът, че има и правото да прекрати трудово правоотношение, по което е страна, при наличието на предвидено в закона основание.

В конкретният случай М. Г. Н. е прекратила срочното си трудово правоотношение с У.П.Д.С.К. АД, чийто срок е бил до 15.04.2025 г., на законно основание едностранно с предизвестие.

На следващо място въззивният съд намира, че на самостоятелно основание е нищожна като противоречаща на закона и самата клауза на чл.4 от договора, регламентираща претендираната неустойка.

Това е така, т.к. неустойката е предвидена в случаите на прекратяване от страна на лекаря –специализат на специализацията по чл.25 от Наредба № 1/22.01.2015 г. за придобиване на специалност в системата на

здравеопазването на Министъра на здравеопазването.

Само че самият подзаконов нормативен акт допуска такова прекратяване при наличието на определени в него хипотези, една от които е и прекратяване на договора по чл. 11, ал. 1 преди изпълнението на учебната програма и индивидуалния учебен план, какъвто е и Н.ящият случай.

Следва да се има предвид, че прекратяването на специализацията на лекаря – специализант настъпва в резултат на прекратяването на срочния му трудов договор.

В наредбата обаче не е предвидено задължение на лекаря –специализант за заплащане на обезщетение за вреди или неустойка на лечебното заведение - база за обучение, в случай на прекратяване на специализацията поради прекратяване на срочния трудов договор.

В чл.27, ал.3 дори е предвидено право на специализанта да продължи своето обучение за придобиване на специалност в друга база за обучение.

Кодексът на труда също не предвижда правото на страните по трудово правоотношение да уговарят неустойки за неизпълнение на произтичащите от трудовия договор задължения, нито неустойки при прекратяването му.

Разпоредбите на КТ, които уреждат правото на обезщетение на изправната страна по трудовия договор по повод на неспазен срок на действие на договора, са императивни и уреждат изчерпателно всички хипотези, при които възниква съответното право на обезщетение и неговият размер.

При предсрочното прекратяване на срочен трудов договор изправната страна има право на обезщетение за срока на предизвестие, който е 3 месеца, или за остатъка от срока на договора, ако той е по-кратък.

В случая между страните е налице сключен срочен трудов договор, който е бил прекратен от работника преди изтичането на срока, при условията на чл.326, ал.1 от КТ с предизвестие.

При това положение за работодателят възниква единствено право на обезщетение за предсрочното прекратяване от страна на работника при неспазен срок на предизвестие, но не и право на обезщетение поради самият факт на прекратяването на трудовия договор преди изтичането на срока му.

По изложените съображения въззивният съд намира, че предявеният главен иск за присъждане на сумата от 84 160,69 лв., представляваща неустойка по чл.4 от сключеният на 04.02.2019 г. между страните договор № чр-01-3/11.02.2019 г. за предсрочно прекратяване специализацията по чл.25 от Наредба № 1/22.01.2015 г. за придобиване на специалност в системата на здравеопазването на Министъра на здравеопазването, е изцяло неоснователен.

Неоснователността на главния иск влече и неоснователност акцесорният иск за присъждане на обезщетение за забава.

Този иск обаче е неоснователен и поради факта, че ответницата не е изпаднала в забава поради липсата на отправена и от кредитора покана.

Претендираното обезщетение не произтича от непозволено увреждане, а от сключен между страните договор, както самият ищец твърди, поради което няма как за плащането му длъжникът да изпада в забава в хипотезата на чл.84, ал.3 от ЗЗД.

Тъй като падежът на задължението не е определен, то длъжникът изпада в забава след покана, а такава не е отправяна от кредитора до датата на подаване на исковата молба в съда.

В заключение и с оглед на направените правни изводи въззивният съд намира, че обжалваното първоинстанционно решение е частично неправилно и следва да бъде отменено в частта му, в която М. Г. Н. е осъдена да заплати на У.П.Д.С.К. АД сумата от сумата от 27 773,79 лв. /14 200,02 евро/, представляваща неустойка по чл.4 от сключения на 04.02.2019 г. договор № чр-01-3/11.02.2019 г. , ведно със законната лихва върху главницата, считано от 02.09.2024 г. до окончателното ѝ изплащане и сумата от 5088,96 лв. /2 601,85 евро/ - разноски в първоинстанционното производство, и вместо него да бъде постановено ново, с което искът бъде отхвърлен за тази сума.

Решението на Районен съд –С.З. следва да бъде потвърдено в частта му, в която е отхвърлен предявеният иск за неустойка за разликата над 27 773,79 лв. /14 200,02 евро/ до пълния предявен размер от 84 160,69 лв., както и е отхвърлен предявеният иск за обезщетение за забава за сумата от 2007,44 лв.

Относно разноските:

При този изход на делото на основание чл.78, ал.3 от ГПК М. Г. Н. има право на разноски в Н.ящото производство.

Такива следва да ѝ се присъдят в размер на 4284 евро /четири хиляди двеста осемдесет и четири евро/, съгласно платежно нареждане от 11.02.2026 г. за платена държавна такса и представеният договор за правна защита и съдействие от 05.02.2026 г. и платежно нареждане от същата дата, удостоверяващи надлежно уговарянето и заплащането на адвокатско възнаграждение в размер на 4000 евро.

М. Г. Н. има право и на разноски в пълен размер за първоинстанционното производство, поради което следва да ѝ се присъди сума от още 1587,39 лв. /811,62 евро/, представляваща разликата от присъдените ѝ разноски за платено адвокатско възнаграждение в размер от 3412,61 лв. / 1744,78 евро/ и пълният размер на заплатеното от нея възнаграждение от 5000 лв., с равностойност в евро 2556,46.

Относно обжалваемостта на съдебният акт:

Съгласно чл. 280, ал. 3 т.3 от ГПК /редакция съгласно ДВ, бр. 86/2017 г./ Н.ящото съдебно решение подлежи на касационно обжалване.

Водим от изложените мотиви и на основание чл.271, ал.1 пр.3-то и чл.78, ал.3 от ГПК Окръжен съд – С.З.

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 2/05.01.2026 г., постановено по гр.д. № 2445/2025 г. по описа на Районен съд – С.З. в частта му, в която М. Г. Н., ЕГН – *****, с адрес: гр. С.З., ул. „*****“ е осъдена да заплати на У.П.Д.С.К. АД, ЕИК № ****, със седалище и адрес на управление: гр. С.З., ул. „*****“, представлявано от законния си представител Й.П.Й. сумата от 27 773,79 лв. /14 200,02 евро/, представляваща неустойка по чл.4 от сключения на 04.02.2019 г. помежду им договор № чр-01-3/11.02.2019 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 02.09.2024 г. до окончателното ѝ изплащане, и сумата от 5088,96 лв. /2 601,85 евро/ - разноси в първоинстанционното производство, вместо което **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен предявеният от У.П.Д.С.К. АД, ЕИК № ****, със седалище и адрес на управление: гр. С.З., ул. „*****“, представлявано от законния си представител Й.П.Й., срещу М. Г. Н., ЕГН – *****, с адрес: гр. С.З., ул. „*****“, иск по чл.92 от ЗЗД за присъждане на сумата от 27 773,79 лв. /14 200,02 евро/, представляваща неустойка по чл.4 от сключения на 04.02.2019 г. помежду им договор № чр-01-3/11.02.2019 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 02.09.2024 г. до окончателното ѝ изплащане.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 2/05.01.2026 г., постановено по гр.д. № 2445/2025 г. по описа на Районен съд – С.З. в частта му, в която са отхвърлени предявените от У.П.Д.С.К. АД, ЕИК № ****, със седалище и адрес на управление: гр. С.З., ул. „*****“, представлявано от законния си представител Й.П.Й., срещу М. Г. Н., ЕГН – *****, с адрес: гр. С.З., ул. „*****“, иск по чл.92 от ЗЗД за разликата над 27 773,79 лв. /14 200,02 евро/ до пълния предявен размер от 84 160,69 лв. /43 030,68 евро/, представляваща неустойка по чл.4 от сключения на 04.02.2019 г. договор № чр-01-3/11.02.2019 г., и иск по чл.86, ал.1 от ЗЗД за сумата от 2007,44 лв. /1026,39 евро/, представляваща мораторна лихва върху главницата от 84 160,69 лв. /43 030,68 евро/ за периода от 01.07.2024 г. до 01.09.2024 г.

В останалата му част решение № 2/05.01.2026 г., постановено по гр.д. № 2445/2025 г. по описа на Районен съд – С.З. като необжалвано е влязло в сила на 19.02.2026 г.

ОСЪЖДА У.П.Д.С.К. АД, ЕИК № ****, със седалище и адрес на управление: гр. С.З., ул. „*****“, представлявано от законния си представител Й.П.Й., **да заплати** на М. Г. Н., ЕГН – *****, с адрес: гр. С.З., ул. „*****“ сумата от 4284 евро /четири хиляди двеста осемдесет и четири евро/, представляваща разности за адвокатско възнаграждение във въззивното производство и 811,62 евро / осемстотин и единадесет евро и шестдесет и два евроцента/, представляваща разликата от присъдените ѝ в първоинстанционното производство разности в размер от 3412,61 лв. / 1744,78 евро/ за платено адвокатско възнаграждение и пълният размер на заплатеното от нея възнаграждение от 5000 лв. /2556,46 евро/.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____